

سرطان در کودکان

توجه: این مطالب جنبه اطلاع رسانی دارد و توصیه می شود حتما با پزشک معالج خود مشورت فرمائید.

در هر سال از هر صد هزار کودک حدود ۱۵ تا ۲۰ هزار نفر به سرطان مبتلا می شوند. امروزه تا ۸۵٪ از این بیماران قطع درمان شده و به زندگی عادی باز می گردند ولی اگر بیماران به موقع به پزشک مراجعه کنند این آمار به ۹۵٪ هم می رسد. علل متعددی می تواند ایجاد کننده سرطان در کودکان باشد که از آن جمله ژنتیک و آلودگی های محیطی (آلودگی هوا، تشعشعات، آلودگی های خاص آب و غذا...) را میتوان نام برد. آموزش به والدین و مراجعه زود هنگام به پزشک متخصص می تواند عامل مهمی در بهبود این بیماری باشد.

علائم این بیماری شامل: تب طولانی، بی حالی، بی اشتها، سرفه، تنگی نفس، بزرگ شدن کبد یا طحال، ترشحات یا توده غیر طبیعی در بدن و تغییر در عادات طبیعی بدن، می باشد.

شایع ترین سرطانها در کودکان شامل: لوسمی یا سرطان خون، لنفوم هوچکین و غیر هوچکین، تومورهای بافت عصبی، تومورهای استخوانی سارکوم اندیفرانسیه، نوروبلاستوم (سرطان نسوج نرم)، و رتینوبلاستوم (سرطان چشم) هستند.

عوارض جسمی درمان سرطان که شامل عفونتها، احتمال خونریزی، بی اشتها، ازدست دادن موی سر و آنومی می باشد در کنار بیماری، زندگی کودک و خانواده را تحت شعاع قرار می دهد.

از هنگام تشخیص تا پایان درمان، کودک مجبور به گذراندن آزمایشات و درمانهای سخت می باشد. با توجه به سن کودک و میزان بلوغ روانی او باید در تمام مراحل، نوع درمان، عوارض و شرایط بیمار برای خود او و خانواده اش به صورتی کاملا مناسب و واضح و با توجه به احساسات آنها توضیح داده شود. برای کودکان بهتر است برای توضیح نوع درمان از نقاشی استفاده شود. بهتر است خانواده کودک از توانیهای بعد از درمان در کودک کاملا آگاه شود و از عوارض جسمی، روانی و اجتماعی درمان کاملا آگاه باشد. برای این مساله باید به خانواده فرصت ابراز احساسات داده شود و احساس گناهی که احتمالا در این شرایط خانواده و مخصوصا مادر در مورد مقصر بودن در ابتلا کودک به بیماری دارند برطرف شود. (اصول ارائه خبر بد برای این منظور مورد استفاده قرار گیرد).

کودکان مبتلا به سرطان تمایل دارند اطرافیان با آنها به صورت عادی رفتار کنند، ولی اغلب والدین، معلمان و حتی بعضا یاری رسانان با ترحم و توجه بیش از اندازه و یا دوری از این کودکان شرایط اجتماعی شدن عادی را از آنان دریغ می نمایند.

از طرفی خواهران و برادران کودک مبتلا به سرطان نیز مورد غفلت قرار می گیرند زیرا توجه و انرژی خانواده به کودک بیمار معطوف می گردد. حتی گاهی آنان آرزو می کنند که ای کاش آنها مبتلا به سرطان بودند. در این موارد باید خانواده ها از این امر آگاه شوند و برای رسیدگی به نیازهای سایر اعضای خانواده برنامه ریزی نمایند.

شیوه های یاری رسانی:

خشم، افسردگی و احساس پرخاشگرانه از معمول ترین عوارض روانی ابتلا به سرطان مخصوصا در کودکان هستند. متخصصین و خانواده ها می توانند با فرصت دادن به کودکان برای ابراز احساسات با نقاشی، بازی و یا حتی ابراز خشم به صورت مستقیم، شرایط روانی بهتری را برای او ایجاد نمایند.

نکاتی که میتوان به وسیله آنها به خانواده ها و کودک کمک بیشتری کرد عبارتند از:

- ایجاد امکان پذیرش شرایط جدید کودک
- ارائه اطلاعات صحیح در مورد بیماری و عوارض آن
- گوش دادن به مشکلات و نگرانیهای خانواده و کودک

- کمک به کودک و خانواده برای کنار آمدن با خشم و اندوه باشیوه های ارتباط موثر
  - کمک به جنبه های معنوی زندگی بیمار و خانواده
  - عیادت از کودک توسط دوستان و همکلاسی ها در صورت تمایل کودک
  - کمک به کودک در انطباق با شرایط جدید و کسب استقلال
  - آموزش درمورد شیوه های رعایت بهداشت برای جلوگیری از عفونتها
  - ایجاد امکان تحرک برای کودک
  - ایجاد امکان برخورداری از آموزشهای مناسب با سن برای کودک
  - کمک به خانواده ها برای پرستاری از کودک
- بعلاوه یاری رسانی که برای کودکان و خانوهای آنها خدمات ارائه می نمایند باید به ایجاد محیطی گرم و دلچسب برای کودکان در جهت کاهش اضطراب، کوشش- درآمده کرد کودکان برای پذیرش درمان با آموزش شیوه های تن آرامی و خود هیپنوتیزمی و کاربرد شیوه های بازی با کودکان و استفاده از نقاشی در جهت تسهیل گذراندن مراحل درمان و بازگشت به شرایط رونی معمول توجه به خاص مبذول نمایند.

منبع مورد استفاده:

موسسه سپند آسایش پارس (سپاس)
 نشانی: تهران، کریمخان زند، نبش آبان جنوبی، پلاک ۲۶۰ طبقه اول، واحد دوم
 تلفن: ۸۸۹۲۳۳۶۰